ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ GEORGES BEETLEY

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

Ἡ βραδειὰ ἦταν σελησφφώτιστη καὶ γαλήνια. Φεύγοντας ἀπ' τὸ καφενεῖο, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μαγεύθηκα ἀπ' τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιά, ποὺ ἐπικρατοῦσε ἔξω στοὺς ἔρημους δρόμους, καὶ τράβηξα πεζὸς γιὰ τὸ σπίτι μου.

Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, θαύμασα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρό μου τὴν κοιμισμένη πόλι, ἡ ὁποία ἀπλωνόταν κάτω ἀπ' τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Κι' ἔπειτα, ἀνακουφισμένος ψυχικά, νυσταγμένος, ξαπλώθηκα στὸ κρεββάτι μου γιὰ ὕπνο.

Πόση ὥρα κοιμήθηκα ἄραγε; Δὲν ξέρω... Θυμοῦμαι μόνον ὅτι, σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, τὸ φεγγάρι εἶχε γείρει στὸν ὁρίζοντα κι' ἔστελνε τὶς ἀκτῖνες του ἄφθονες στὸ δωμάτιό μου. Ἀνακάθησα στὸ κρεββάτι, μουδιασμένος ἀκόμη ἀπ' τὸν ὕπνο, κι' ἀναφωτιόμουν γιατί νὰ ξύπνησα τάχα. Οὔτε κρότος εἶχε ταράξει τὸν ὕπνο μου, οὔτε ὁμιλία, κι' οὔτε κἂν — ἐπιτέλους — εἶχα κοιμηθῆ πολύ, ἀφοῦ ἦταν ἀκόμη βαθειὰ νύχτα...

Ἔξαφνα ἡ ματιά μου ἔπεσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου μου καὶ τὰ μαλλιά μου σηκώθηκαν ἀπὸ φρίκη. Ξεχώρισα καθαρὰ ἕναν νέο ὄρθιο, κομψὰ ντυμένον, νὰ μὲ κοιτάζῃ θλιμμένα !...

—Πῶς μπῆκες ἐδῶ ; τραύλισα. Τί θέλεις ; Ποιὸς εἶσαι ;...

Ὁ ἄγνωστος δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του. Ἔκανα νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἀλλὰ ἔνοιωσα μὲ ἀγωνία ὅτι τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ μου βάραιναν σὰν μολυβένα κι' ὅτι μοῦ ἦταν ἀδύνατο — ἀπὸ ἀνεξήγητη αἰτία — νὰ μετακινηθῶ !...

Θέλησα νὰ φωνάξω, νὰ οὐρλιάξω, ἀλλὰ τὸ στόμα μου δὲν ἄνοιγε.... Καὶ τότε, ξετρελλαμένος πειά, παρατήρησα κάτι τὸ ἀνέκφραστα ἀνατριχιαστικό : Ὁ νέος εἶχε βρεθῆ στὴ μέση τοῦ δωματίου, γλιστρώντας ἀθόρυβα σὰν καπνός. Καὶ μολονότι στεκόταν ἀνάμεσα ἀπὸ μένα καὶ στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας μου, ἔβλεπα, ὡστόσο, σ' αὐτὸν τὸ πρόσωπό μου, λές κι' ἦταν διάφανο σὰν γυαλὶ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ ἀγνώστου !... Μούγκρισα τότε, δίχως ν' ἀκούσω ὅμως καὶ τὸ μουγκρητό μου, καὶ λιποθύμησα.

Ἡ πρωϊνὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου καὶ τὰ τιτιβίσματα τῶν πουλιῶν μ' ἔφεραν στὰ σύγκαλά μου. Παράξενο, ὅμως ! Ἤμουν ἐλαφρὸς κι' εὐδιάθετος, κι' ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀόριστη ἀνάμνησι τοῦ ἐφιαλτικοῦ συμβάντος, τίποτε ἄλλο δὲν πρόδινε μέσα μου πὼς εἶχα περάσει μιὰ τόσο ἀγωνιώδη νύχτα. Ἀνασήκωσα τοὺς ὤμους μου ἀδιάφορα, ἀπέδωσα τὸ γεγονὸς σὲ κακὸ ὄνειρο καὶ βγῆκα ἔξω ἥσυχα γιὰ τὶς δουλειές μου.

Τὸ βράδυ ἕνα μπλέξιμο μὲ φίλους μου σὲ κάποιο μπάρ, μ' ἔκανε νὰ γυρίσω ἀργὰ στὸ σπίτι μου. Εὔθυμος ἀπὸ τὴ μπύρα κι' ἀπ' τὸ γλέντι, μὲ τὸ κεφάλι μου γεμάτο ἀπὸ τερπνὲς ἰδέες καὶ μὲ τὸ κορμί μου σφριγηλὸ ἀπ' τοὺς χυμοὺς μιᾶς ἀμέριμνης νεότητος, ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου. Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ μὲ πάρῃ. Τὸ τραγούδι κάποιου γρύλλου στὰ δένδρα μὲ νανούριζε καὶ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀέρακι χάϊδευε ἀνακουφιστικὰ τὸ πρόσωπό μου, καθὼς ἔμπαινε ἀνεμπόδιστο ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἔξαφνα κάποια ὥρα, νύχτα βαθειὰ ἀκόμη, σφίχτησα στὸ κρεββάτι μου καὶ ξύπνησα. Τὸ φεγγάρι φώτιζε καλὰ ἔξω, ἀλλὰ ἡ ἀχτῖνες του δὲν ἔμπαιναν ἀκόμη στὸ δωμάτιό μου. Θυμήθηκα τότε τὴν ὀπτασία τῆς περασμένης νύχτας καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα, κύτταξα ὁλόγυρά μου ἐρευνητικά. Καὶ τότε, δίχως νὰ βλέπω τίποτε, ἄκουσα ὡστόσο μιὰ κλαψιάρικη, σιρτὴ φωνή, νὰ λέῃ :

—Τρέξε... Τρέξε... Ἴσως καὶ μὲ προλάβῃς... Ὁδὸς Τιμπὰ 16... Τιμπὰ 16.... Τιμπ.....

Ἔσβυνε ἀγάλια ἡ φωνή, σὰν ν' ἀπομακρυνόταν ἢ σὰν νὰ τὴν ἔπνιγαν βίαια μὲ μανδῆλι...

Ἔκανα νὰ τιναχτῶ πάλι, μούσκεψμα στὸν ἱδρῶτα, καὶ νὰ οὐρλιάξω ! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ κατάφερα κι' ἀπ' τὸ κρεββάτι μου νὰ πηδήσω καὶ τὸ οὐρλιαχτό μου ν' ἀκούσω.

Τρέμοντας ὁλόκληρος, ἐνῶ τὰ σαγόνια μου χτυποῦσαν βίαια μεταξύ τους, βρέθηκα ὄρθιος, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνω. Ἀλαφιασμένος, τράβηξα γιὰ τὴν πόρτα, σκοτεύοντας νὰ τὴν ἀνοίξω καὶ νὰ σηκώσω ὁλόκληρο τὸ σπίτι μὲ τὶς ἄγριες φωνές μου !...

Μὰ σκόνταψα ἀπότομα σὲ κάτι. Ἔκανα τρομαγμένος λίγα βήματα πίσω κι' ἔσκυψα νὰ ἰδῶ τί ἦταν. Ἤταν ὁ χθεσινὸς λιπημένος νέος τῆς ὀπτασίας μου, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ὅμως καὶ μὲ τὸ στόμα συσπασμένο σὲ μορφασμὸ ὀδύνης !...

Ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ κορμί μου, τὰ μαλλά μου νὰ χορταρηδοῦν στὸ κρανίο μου καὶ σωριάστηκα λιπόθυμος ἐπάνω στὸ ἄψυχο κορμί. Πέφτοντας ὅμως, κράτησα συγχρόνως ἀόριστα στὴν ψυχή μου τὴν ἐξῆς ἰσεφφυσικὴ κι' ἀλλόκοτη λεπτομέρεια : Τὸ κορμί μου βρόντησε ὀδυνηρὰ στὰ σανίδια, σὰν νὰ μὴν ἔπεφτα ἐπάνω σὲ μαλακὸ πτῶμα, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας σ' αὐτά !...

Ὅταν συνῆλθα, ἦταν ἀκόμη νύχτα. Μισότρελλος ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη τρόμο, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω.

Στοὺς ἔρημους δρόμους δὲν φαινόταν ψυχὴ καὶ χρειάσθηκε ὀρκετὴ ὥρα ὅσο νάβρω ἕναν ἀστυφύλακα. Μὲ ἀπορία ἐκεῖνος ἔβλεπε τὸ ἄτακτο ντύσιμό μου κι' ἄκουγε τὰ ἄναρθρα λόγια μου.

Στὰ τελευταῖα, νομίζοντάς με ἴσως μεθυσμένον κι' ἀφοῦ μάταια μὲ συμβούλευε νὰ πάω στὸ σπίτι μου νὰ ἡσυχάσω, μὲ κουβάλησε γκρινιάζοντας στὸ τμῆμα.

Ἐκεῖ ἐπανέλαβα τὰ ἴδια στὸν νυσταλέο ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας. Προσπαθοῦσα ὅσο πιὸ λογικὰ μποροῦσα, νὰ τοῦ διηγηθῶ τί μοῦ συνέβη τὶς δυὸ αὐτὲς τελευταῖες νύχτες. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ δυσπιστία ἄκουγε τὶς διηγήσεις μου καὶ στὰ τελευταῖα ἄρχισε νὰ θυμώνῃ κόλας.

Νόμιζε πὼς τὸν κοροΐδευα ἢ πὼς ἤμουν στουρί στὸ μεθύσι, καὶ διέταξε νὰ μὲ βάλουν στὸ κρατητήριο, γιὰ νὰ ξεμεθύσω, ὅς τὸ πρωΐ !...

Μιὰ ἀγωνία φρικτὴ μ' ἔπιασε τότε. Ἔνοιωθα ἀόριστα, σὰν ἀπὸ μιὰ κρυφὴ κι' ἀνεξιχνίαστη διαταγή, ὅτι χανόταν πολύτιμος χρόνος μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀργοπορίες. Κι' ὅτι κάποιος ἄνθρωπος — ποιός ; ποιός ; — θὰ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του αὐτὰ τὰ κακοποιήματα τῶν ἀστυνομικῶν, ὅσο κι' ἂν φαινόντουσαν δικαιολογημένα !...

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !... οὐρλιαξα τότε μὲ ἀόφασι. Δόστε μου δυὸ ἀστυφύλακες νὰ μὲ ὁδηγήσουν σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο νούμερο 16 τῆς ὁδοῦ Τιμπά... Τὰ ἄκουσα ὁλοκάθαρα αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἀναλαμβάνω προσωπικὰ τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνώφελη τυχὸν ἀπασχόλησί σας !...

Ἴσως γιὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῆ ἐπιτέλους ὁ ἀξιωματικός, ἴσως καὶ γιατί φοβήθηκε κεφμιὰ μέλλουσα εὐθύνη, μοῦδωσε δυὸ ἀστυφύλακες καὶ μὲ τὴ μοτοσικλέττα τῆς ὑπηρεσίας τραβήξαμε γιὰ τὴν ὁδὸ Τιμπά.

Ἐγὼ δὲν τὴν ἤξερα καθόλου, οὔτε καὶ στ' ὄνομα κἂν. Φαίνεται, ὅμως ὅτι οἱ ἀστυφύλακες τὴν γνωρίζαν, γιατί σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας βρεθήκαμε ἐκεῖ.

Δὲν προλάβαμε ὅμως νὰ στρύψουμε τὸ σταυροδρόμι, κι' ἀκούσαμε δυὸ πυροβολισμούς. Συγχρόνως κάποιος ἔτρεχε βιαστικά, πετώντας ἕνα πιστόλι, ἀλλὰ ἡ μοτοσικλέττα τὸν πρόλαβε κι' οἱ ἀστυφύλακες τὸν συνέλαβαν !

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔγιναν ἀστραπιαῖα. Εἴμαστε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ νούμερο 40 τῆς ὁδοῦ Τιμπά, κι' ὁδηγώντας τὸν δεμένο ἀπάχη, γυρίσαμε πίσω στὸ νούμερο 16.

Μιὰ κραυγὴ ἀνέκφραστης φρίκης βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα μου. Στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ἕνας νέος κοίτοταν νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίο του... Καθὼς ἔσκυψα νὰ τὸν κυττάξω, τὸ πρόσωπό του μοῦ φάνηκε ἄγνωστο τελείως : Οὔτε κἂν ἔμοιαζε μὲ τὸν λυπημένο νέο τῆς διτλῆς ὀπτασίας μου !...

Ἡ ἀνάκρισις ἐξακρίβωσε ὅτι λεγόταν Κρουαζιὲ κι' ὅτι ἦταν παραγγελιοδόχος. Σὲ κάποιο ὕποπτο κέντρο, ποὺ διασκέδαζε τὴ βραδειὰ ἐκείνη, τὸ φουσκωμένο πορτοφόλι του κίνησε τὴ βουλιμία ἑνὸς ἀπάχη, κι' ἐκεῖνος τὸν παρακολούθησε, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ληστέψῃ.

Μόνο στὴν ὁδὸ Τιμπὰ βρῆκε, φαίνεται, τὴν κατάλληλη ἐρημία καὶ τὸν πυροβόλησε. Ὁ κρότος ὅμως τῆς μοτοσικλέττας τὸν ἐμπόδισε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὰ χρήματά του...

Πάντα θὰ θυμοῦμαι μὲ φρίκη τὸ περιστατικὸ αὐτό. Ἀπὸ μιὰ ὀπτασία, ποὺ τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὸν σκοτωμένο ἄγνωστο, προαισθάνθηκα μιὰ δολοφονία. Καὶ ἀπὸ μιὰ ἄγνωστη φωνή, ἔμαθα τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν ἀκόμη διαπραχθῆ !

Πότε ἄραγε ἡ ἐπιστήμη θὰ ρίξῃ λιγάκι φῶς ἱκανοποιητικὸ στὰ μυστηριώδη κι' ἀνεξιχνίαστα σκοτάδια τοῦ πολυπλόκου ψυχικοῦ μας κόσμου ;...

Ἔκανα τρομαγμένος λίγα βήματα πίσω...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Τὸν παλιὸ καιρὸ στὴν Εὐρώπη, ὅταν ἤθελε κανεὶς νὰ φανερώσῃ τὸν μεγάλο σεβασμὸ ποὺ εἶχε σ' ἕνα ὑψηλὸ πρόσωπο, ἔβγαζε τὸ καπέλλο του, ξερρίζωνε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν πρόσφερε στὸ ἀξιοσέβαστο πρόσωπο. Μὲ αὐτὸ τὸν παράξενο, τὸν ἐξωφρενικὸ τρόπο χαιρετισμοῦ, ὑποδέχτηκε τὸν Ἅγιο Γερμανὸ ὁ βασιλιᾶς τῶν Φράγκων Κλόδης. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φράγκου καταστητῆ, μὴ θέλοντας νὰ δειχθοῦν λιγότερο φιλόφρονες στὸν Ἅγιο ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους, ξερρίζωσαν ὅλοι ἀπὸ μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μακρυὰ μαλλιά τους καὶ τοῦ τὴν προσφέρανε. Ἔτσι, ὅταν ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ἔφυγε, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ μαζύ του τόσες τρίχες Φράγκων πολεμιστῶν, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ κάνῃ μ' αὐτὲς τὴν πλουσιώτερη περροῦκα τοῦ κόσμου !

Φαντασθῆτε τώρα σὲ ποιὰ θέσι θὰ βρεθοῦν οἱ φαλακροί, ἂν τοῦ κατέβαινε τοῦ δικτάτορος μιᾶς χώρας νὰ ἐπιβάλῃ σ' ὅλους νὰ τὸν χαιρετοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο !...